

Arrest

nr. 300 960 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Alijan Kala gelegen in het district Muhmand Dara van de provincie Nangarhar. U bent geboren op (...) 1999 en bent nu 24 jaar oud.

In Afghanistan werkte u op het veld en ging u niet naar school door gehoorproblemen. U woonde samen in een huis met uw ouders, uw vrouw, uw zoon, uw vier broers, uw zus, de vrouw van een broer en hun zes kinderen. Uw oudste broer, S. (...), werkte voor ongeveer 8 à 9 jaar bij de grenspolitie als kok en als soldaat. Hij kwam elke 4 à 5 maanden ongeveer 25 tot 30 dagen naar huis, maar ongeveer 7 à 8 maanden voor uw vertrek stopte hij met naar huis komen. Uw andere broer T. (...) werkte bij het ANA voor ongeveer 2 jaar. In die periode kwam hij nooit naar huis omwille van de veiligheidsproblemen in het dorp. Hij bleef in Kaboel bij zijn vrienden als hij verlof had.

Uw vader ontving gedurende ongeveer 2 jaar lang de boodschap van de taliban via de moallah dat zijn zonen moeten stoppen met hun werk. T. (...) ging pas bij het leger na de eerste dreiging en 15 of 20 dagen nadat hij bij het leger begon, kwamen de taliban naar uw huis. Dit was enige tijd voor uw vertrek en dan kwamen de taliban s' nachts naar uw huis en beschoten ze uw huis. Ze kwamen binnen en ontvoerden u. U werd in een auto gestopt en ze reden met u weg. Vervolgens werd u in een kelder achter gelaten. De volgende ochtend vonden de taliban uw GSM en belden ze uw maternale oom. Voor drie dagen werd u vastgehouden en dan kwam uw maternale oom met de malik van het dorp. De malik bemiddelde met de taliban waarop u werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uw broers zou overleveren aan de taliban. Vervolgens belde uw maternale oom naar uw broers maar ze wilden niet stoppen met hun job. U bleef voor 6-7 maanden bij uw maternale oom. In die periode, ongeveer 30 à 35 dagen voor uw vertrek, kreeg uw vader een eerste dreigbrief toegestuurd door de taliban. Een tweede dreigbrief kwam 2 à 3 dagen voor uw vertrek. In totaal waren er meer dan twee brieven toegekomen, maar uw moeder vernietigde deze uit angst. Toen de laatste dreigbrief toekwam, kwam uw vader met die twee brieven naar uw maternale oom. U besloot vervolgens het land te verlaten. U reisde 1,5 jaar via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Duitsland tot u in België toekwam op 30 september 2021. Op 1 augustus 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek gebeurde de machtsovername. S. (...) is vermist sinds de machtsovername, T. (...) is vertrokken rond de machtsovername en zeven maanden geleden toegekomen in België. Uw twee jongere broers, S. (...) en K. K. (...), zijn twee maanden geleden vertrokken uit Afghanistan.

Ter staving van uw asiolverzoek legt u volgende documenten neer: medische documenten van u, een kopie van uw taskara, kopieën van foto's en documenten (trainingscertificaten, bankkaart, badge) van S. (...), kopieën van foto's van T. (...) bij het leger, kopieën van dreigbrieven, kopie van een brief van het Rode Kruis over T. (...) en documenten over uw verblijfplaats in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud mentale problemen te hebben en hiervoor in behandeling te zijn (CGVS, p. 3). Meer informatie gevraagd over uw mentale problemen geeft u aan een zware druk op uw hoofd te hebben als er geluid is en als u voor lang moet praten. Ter staving van deze mentale problemen legt u enkele medische documenten neer. Uit deze documenten blijkt dat u consultaties hebt met psychologen en hierin wordt aangegeven dat u piekert over uw familie, slaapproblemen heeft en pijn op de borst ervaart door veel stress. Desondanks blijkt uit deze medische documenten niet dat uw mentale problemen een impact hebben op uw vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming. U gaf in het begin aan mentaal en fysiek klaar te zijn voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3). Verder verklaarde u ook gehoorproblemen te hebben en hierdoor tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de tolk niet goed te hebben verstaan (CGVS, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de protection officer voor om de tolk aan de andere kant te zetten, aan de kant van uw betere oor, maar gaf u aan dat dit niet nodig was omdat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 4). Verder benadrukte de protection officer dat u onmiddellijk moest laten weten indien u de tolk niet goed verstond (CGVS, p. 4). Het persoonlijk onderhoud kende een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voren te brengen en om de vragen te beantwoorden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan de vragen steeds goed begrepen te hebben (CGVS, p. 25). Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan

uw verplichtingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees gedood te worden door de taliban.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat ook al wordt geloof gehecht aan het profiel van uw broers, dat het loutere gegeven dat familieleden actief zouden zijn geweest bij de ANSF onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023> blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broers die bij de ANSF werkten plausibel is. S. (..) is vermist sinds de machtsovername en T. (..) is vertrokken uit Afghanistan rond de machtsovername (CGVS, p. 7).

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U dient dit risico in concreto aan te tonen. U blijft wat dat betreft in gebreke aangezien u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde vervolgingsfeiten jegens u en uw familieleden aannemelijk te maken:

Ten eerste laat u na om bij de DVZ te vermelden dat uw vader twee dreigbrieven heeft ontvangen van de taliban. Geconfronteerd met deze flagrante omissie verklaart u dat de tolk u bij het eerste interview vertelde om enkel de hoofdelementen te geven en geen details over uw probleem (CGVS, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende aangezien de tweede dreigbrief de aanleiding van uw vertrek vormt en dus aan de kern van uw asielrelaas raakt (CGVS, p. 15). Volledigheidshalve moet hierbij worden opgemerkt dat u aangaf de tolk niet goed te hebben verstaan bij uw eerste interview en dat het verslag toen niet werd voorgelezen (CGVS, p. 4). Ondanks dat gaf u wel aan dat u alle essentiële elementen had vermeld waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). Aangezien de dreigbrief een essentieel element is voor uw vertrek uit uw land van herkomst, blijft het dus een opmerkelijke omissie van u die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aantast.

Ten tweede is uw kennis over de dreigbrieven erg gebrekkig en geeft u zelfs ronduit foutieve informatie over de inhoud. Meer bepaald bij de tweede dreigbrief is uw versie van de inhoud afwijkend. U verklaart dat erin staat dat u hun eis niet hebt gevolgd en dat ze daarom gaan komen en u gaan laten zien wat het gevolg is van het niet volgen van hun bevelen (CGVS, p. 10), terwijl er niet in staat dat ze gaan komen maar wel dat als ze u ergens vinden uw straf de dood zal zijn (CGVS, p. 16). Verder weet u ook niet welke dreigbrief eerst kwam en welke als tweede (CGVS, p. 11). Dat u ongeletterd bent, biedt hiervoor geen verschoning aangezien de twee dreigbrieven ook op zicht te onderscheiden zijn van elkaar. Tot slot, weet u ook niet precies hoeveel dreigbrieven in totaal zijn afgeleverd bij u thuis. U kan enkel veronderstellen dat er vier in totaal zijn toegekomen (CGVS, p. 21). Uit angst verbrandde uw moeder de dreigbrieven, maar dan nog kan verwacht worden dat u zonder ze fysiek voor te leggen precies kan aangeven hoeveel dreigbrieven uw familie in totaal heeft ontvangen (CGVS, p. 21). Uw gebrekkige kennis over de dreigbrieven haalt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder onderuit.

Vervolgens bevatten uw verklaringen meerdere onwaarschijnlijkheden en bevreemdende elementen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas:

Zo gaat uw vader pas wanneer hij een tweede dreigbrief krijgt met de twee dreigbrieven naar het huis van uw maternale oom, waar u op dat moment verblijft (CGVS, p. 24). Dit is niet in overeenstemming met de door u geschetste context waarbij uw familie al twee jaar lang bedreigd wordt en u al maanden ondergedoken leeft bij uw maternale oom. Gelet op uw preciaire situatie waarbij u ondergedoken moet leven bij uw oom, is het is erg opmerkelijk dat uw vader u en uw maternale oom niet meteen inlicht over het ontvangen van een dreigbrief.

Verder geeft u aan dat u werd vrijgelaten uit gevangenschap door de taliban op voorwaarde dat uw broers zouden stoppen met hun werk bij de ANSF (CGVS, p. 22). Hiervoor gaven ze u een maand de tijd (CGVS,

p. 22). Toch kreeg uw familie pas zes maanden na de eigenlijke datum dat u uw broers moest presenteren een dreigbrief toegestuurd. Bovendien is het ook erg bevreemdend dat u zo lang gerust wordt gelaten gelet op het beeld dat u zelf schetst van de taliban (CGVS, p. 14 “Als ze u willen benaderen, dan komen ze naar uw huis en kidnappen ze u van uw eigen huis”). In die maanden wordt u echter niet gezocht door de taliban bij uw maternale oom. Nochtans kennen de taliban uw maternale oom want ze hebben met hem getelefoneerd en hij was betrokken bij uw vrijlating (CGVS, p. 22). Daarenboven is het huis van uw maternale oom maar vijf huizen verder van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 23).

Als laatste haalt u aan dat twee maanden voor het persoonlijk onderhoud uw vader een brief ontving van het districtshuis waarin ze vroegen aan uw vader om zichzelf te presenteren in het districtshuis (CGVS, p. 24). In het districtshuis zeiden de taliban tegen uw vader dat ze ten tijde van de vorige overheid brieven hadden gestuurd en hadden geëist dat zijn zonen moesten stoppen met werken voor de vorige overheid (CGVS, p. 24). Het is echter weinig aannemelijk dat plots 2,5 jaar later de taliban daar ineens op zouden terugkomen. Daarenboven zijn er in tussentijd blijkbaar geen represailles geweest voor de familieleden die er nog bleven aangezien u verklaarde dat er niets specifiek gebeurde na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 24). Nochtans legde uw familie al verschillende keren de eisen van de taliban naast zich neer. Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De medische documenten werden hierboven al besproken en hebben verder geen relevantie voor uw vluchtrelaas. Het kopie van uw taskara zegt hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De kopieën van documenten (certificaten, bankkaart en badge) en foto's van het werk van S. (...) en T. (...) bij de ANSF tonen hun profiel aan, maar dit werd aannemelijk bevonden. Verder liet u een kopie van een brief zien van het Rode Kruis over uw broer die ook in België is toegekomen en de originele documenten over uw verblijfplaats in België. Deze documenten houden geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigen dus evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Over de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat zo'n document enkel als bewijs kan worden aanvaard voor zover het wordt gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partij voert volgende middelen aan in haar verzoekschrift:

"Eerste middel: schending van:

- art. 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
- art. 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke, toelaatbare en gemotiveerde gronden.

Terwijl

De aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereisten. Verweerster verkeerdelijk besluit dat de vluchtelingenstatus geweigerd wordt.

Toelichting

Art. 1, A.2 van het verdrag van 28 juli 1951 stelt:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

1. [...]

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verweerster stelt verder dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het statuut van vluchteling zoals bedoeld in voormeld artikel, omdat er geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker zou bestaan.

Volgens de relevante rechtsleer, moet het begrip vrees worden geïnterpreteerd als verwijzende naar de persoonlijke, psychische toestand van de vluchteling, wat een subjectief element uitmaakt (E. DESMET, Vijftig jaar Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen: een kritische balans, Jura Falconis, 2002-2003).

Verweerster kan uiteraard niet oordelen of in hoofde van verzoeker al dan niet een dergelijke vrees bestaat.

Evenwel is aan het criterium een objectief element toegevoegd, met name de vrees moet gegrond zijn.

Dit is wel iets wat verweerster kan, mag en zelfs moet beoordelen.

De rechtsleer en het handboek van het UNHCR, het Vluchtelingen-Commissariaat van de VN, met betrekking tot de toepassing van de Vluchtelingenconventie stellen eveneens dat de vrees als gegrond moet worden beschouwd indien de kandidaat-vluchteling kan aantonen, op een redelijke wijze, dat het leven voor hem ondraagbaar is geworden in zijn land van herkomst, of het zou worden, om dezelfde redenen, indien hij zou terugkeren (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 1979, HCR/IP/4/Eng/REV.1, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 42).

Bovendien stelt dit handboek van het UNHCR ook dat de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet worden gegund indien de kandidaat-vluchteling geloofwaardig is, zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet indruisen tegen algemeen bekende feiten (UNHCR, o.c., 204). Het is in het licht van deze richtlijnen voor de interpretatie van de Vluchtelingenconventie dat verweerster moet oordelen over het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Verweerster stelt in eerste instantie dat verzoeker reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten vertellen dat zijn vader twee dreigbrieven had ontvangen van de Taliban.

Antwoord: verzoeker heeft reeds bij het eerste interview bij de DVZ verteld dat hij over verschillende documenten beschikte, waaronder twee dreigbrieven. Toen werd hem echter meegedeeld dat hij deze moest voorleggen tijdens zijn onderhoud bij het CGVS (wat verzoeker ook gedaan heeft).

Verweerster stelt ten tweede dat de kennis van verzoeker over de dreigbrieven onvoldoende is en dat hij niet weet welke dreigbrief eerst kwam en welke als tweede. Verder wordt hem verweten dat hij niet weet hoeveel brieven er in totaal zijn toegekomen.

Antwoord: verzoeker heeft de dreigbrieven niet persoonlijk gelezen om de heel eenvoudige reden dat hij ongeletterd is. De inhoud van de brieven werd hem verteld door zijn oom. Verzoeker heeft de inhoud dus enkel mondeling gehoord en hij heeft alles pogen te onthouden. Het kan hem niet verweten worden dat hij de inhoud niet letterlijk meer kan reproduceren.

De dreigbrieven zijn niet identiek, maar lijken op wel elkaar. Verzoeker kan geen datum lezen. De vraag welke dreigbrief eerst kwam is onmogelijk te beantwoorden voor eenieder in dezelfde positie als verzoeker.

Verweerster stelt dat verzoeker niet weet hoeveel dreigbrieven er toegekomen zijn. Dat is incorrect: verzoeker heeft bevestigd dat het er 4 waren. Twee die verbrand werden door de moeder van verzoeker en twee die het gered hebben.

Ten derde stelt verweerster dat dat het vreemd is dat de vader van verzoeker niet onmiddellijk naar de maternale oom gestapt is.

Antwoord: het is correct dat verzoeker al enkele maanden bij zijn oom woonde. Echter voelde het gezin een grote mate van onzekerheid na de eerste dreigbrief. Men wist niet van wie die kwam, noch begreep men de inhoud. Pas wanneer zijn vader een tweede brief ontving, begrepen ze dat het wel ernstig was en hebben ze verdere stappen gezet (lees: de brieven aan zijn oom voorgelegd).

Ten vierde stelt verweerster dat het vreemd is dat verzoeker schijnbaar maandenlang niet gezocht werd door de taliban.

Antwoord: dat is incorrect. De taliban heeft verzoeker niet 6 maanden met rust gelaten. Men heeft hem effectief wel gezocht. De taliban wist echter niet dat hij zo dicht bij huis zat, wat blijkbaar een uitstekende schuilplaats is. Pas toen de dreiging van de taliban concreter en reëler werd, heeft de oom van verzoeker aangeraden om te vertrekken.

Ten vijfde stelt verweerster dat het weinig aannemelijk is dat de taliban de vader van verzoeker 2,5 jaar met rust zou laten, om vervolgens verdere stappen te zetten.

Antwoord: zoals hierboven reeds uiteengezet heeft de taliban de zoektocht niet stopgezet. Men is maandenlang blijven zoeken, ook al stond deze activiteit op een laag pitje.

Uit de samenlezing van deze elementen blijkt dat verzoeker effectief geviseerd werd.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn relaas voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Tweede middel: schending van:

- art. 1, F van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.12.2011;
- art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke, toelaatbare en gemotiveerde gronden.

Terwijl

De aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereisten. Verweerster verkeerdelijk besluit dat de subsidiaire bescherming geweigerd wordt.

Toelichting

Art. 48/4 §1 Vreemdelingenwet stelt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Verweerster stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, grosso modo omdat Afghanistan veel veiliger zou geworden zijn sedert de machtsovername.

Echter worden door verweerster zelf enkele pertinente kanttekeningen geplaatst. Voor verzoeker pertinent is de opmerking dat er in bepaalde regio, zoals Kaboel en Nangarhar nog steeds zgn. veiligheidsincidenten plaatsvinden, met doden tot gevolg. Andere provincies worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming, doch Nangarhar niet.

Het feit dat er nog steeds aanslagen gebeuren in de provincie Nangarhar duidt op een reëel risico voor verzoeker om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Minstens dient aan verzoeker dan ook de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

IV BESLUIT

In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1 A van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald, doen hieraan geen afbreuk.

Minstens dient aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming te worden toegekend. “

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtspiegingsdossier, stuk 8) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

2.3.1.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.1.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.2.1. De Raad stelt vooreest vast dat verzoekende partij de volgende motivering in de bestreden beslissing niet betwist: *“U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud mentale problemen te hebben en hiervoor in behandeling te zijn (CGVS, p. 3). Meer informatie gevraagd over uw mentale problemen geeft*

u aan een zware druk op uw hoofd te hebben als er geluid is en als u voor lang moet praten. Ter staving van deze mentale problemen legt u enkele medische documenten neer. Uit deze documenten blijkt dat u consultaties hebt met psychologen en hierin wordt aangegeven dat u piekert over uw familie, slaapproblemen heeft en pijn op de borst ervaart door veel stress. Desondanks blijkt uit deze medische documenten niet dat uw mentale problemen een impact hebben op uw vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming. U gaf in het begin aan mentaal en fysiek klaar te zijn voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 3). Verder verklaarde u ook gehoorproblemen te hebben en hierdoor tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de tolk niet goed te hebben verstaan (CGVS, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de protection officer voor om de tolk aan de andere kant te zetten, aan de kant van uw betere oor, maar gaf u aan dat dit niet nodig was omdat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 4). Verder benadrukte de protection officer dat u onmiddellijk moest laten weten indien u de tolk niet goed verstond (CGVS, p. 4). Het persoonlijk onderhoud kende een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voren te brengen en om de vragen te beantwoorden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan de vragen steeds goed begrepen te hebben (CGVS, p. 25). Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven staande.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie stelde dat één van haar broers werkte bij de grenspolitie als kok en soldaat, een andere broer werkte bij het ANA en dat de taliban gedurende twee jaar haar vader de boodschap gaven dat haar broers met hun werk moesten stoppen. De taliban zond bedreigingen en ontvoerden verzoekende partij die na tussenkomst van de malik haar vrijlieten onder de voorwaarde dat verzoekende partij haar broers zou overleveren aan de taliban. Verzoekende partij dook onder bij haar maternale oom en ontvluchtte uiteindelijk Afghanistan.

Zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing bevat het asielrelaas van verzoekende partij ommissies, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat het loutere feit familieelid te zijn van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om de nood aan bescherming aannemelijk te maken en het risico *in concreto* moet aangetoond worden, waartoe verzoekende partij in gebreke blijft omdat:

- verzoekende partij op de dienst vreemdelingenzaken nagelaten heeft te vermelden dat haar vader twee dreigbrieven had ontvangen terwijl dergelijk feit aan de kern van haar asielrelaas raakt;
- de kennis over de dreigbrieven uiterst gebrekkig is en foutieve informatie wordt verstrekt over de inhoud ervan;
- het niet aannemelijk is dat haar vader pas bij de tweede dreigbrief met beide dreigbrieven naar het huis van de maternale oom komt gelet op het feit dat de familie al twee jaar bedreigd wordt en de precaire situatie van verzoekende partij waarbij zij ondergedoken moest leven bij de oom;
- het onwaarschijnlijk en bevreemdend is dat haar familie pas na zes maanden na de eigenlijke datum dat verzoekende partij haar broers moest presenteren een dreigbrief toegestuurd kregen;
- het weinig aannemelijk is dat de taliban na 2,5 jaar plots terugkomen op het feit dat ze ten tijde van de vorige overheid hadden geëist dat de broers moesten stoppen met hun werk voor de vorige overheid en er in tussentijd geen represailles zijn geweest voor de familieleden die nog in Afghanistan bleven.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De medische documenten werden hierboven al besproken en hebben verder geen relevantie voor uw vluchtrelaas. Het kopie van uw taskara zegt hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De kopieën van documenten (certificaten, bankkaart en badge) en foto’s van het werk van S. (...) en T. (...) bij de ANSF tonen hun profiel aan, maar dit werd aannemelijk bevonden. Verder liet u een kopie van een brief zien van het Rode Kruis over uw broer die ook in België is toegekomen en de originele

documenten over uw verblijfplaats in België. Deze documenten houden geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigen dus evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Over de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat zo'n document enkel als bewijs kan worden aanvaard voor zover het wordt gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.”

2.3.2.3. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan zij niet overtuigen waar zij betoogt dat zij *“reeds bij het eerste interview bij de DVZ verteld dat hij over verschillende documenten beschikte, waaronder twee dreigbrieven”* maar dat haar *“echter werd meegedeeld dat (z)ij deze moest voorleggen tijdens (haar) onderhoud bij het CGVS.”* Immers blijkt op lezing van de ingevulde vragenlijst dat hoewel een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen en feiten in die stand niet wordt verwacht, wél wordt verwacht dat de verzoekende partij de elementen die raken aan de kern van haar asielaas vermeldt en zo zij documenten heeft die deze elementen kan staven, zij deze ook moet voorleggen. Evenwel blijkt uit de vragenlijst dat ondanks het feit dat verzoekende partij de duidelijke vraag: *“Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst”* werd gesteld, zij op geen enkel moment melding maakte van enige dreigbrief (Vragenlijst, vraag 5). Haar betoog dat zij wel degelijk melding heeft gemaakt van de dreigbrieven bij dienst vreemdelingenzaken kan in het licht van voorgaande vaststellingen niet aangenomen worden. Bovendien is dit betoog in tegenspraak met haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat *“de tolk (tijdens dat eerste interview zei) dat ik enkel de hoofdelementen moest geven en geen details over mijn probleem”* (CGVS, NPO, p. 24) waarmee zij aldus de vaststelling beaamde dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de dreigbrieven. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal: *“Ten eerste laat u na om bij de DVZ te vermelden dat uw vader twee dreigbrieven heeft ontvangen van de taliban. Geconfronteerd met deze flagrante ommissie verklaart u dat de tolk u bij het eerste interview vertelde om enkel de hoofdelementen te geven en geen details over uw probleem (CGVS, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende aangezien de tweede dreigbrief de aanleiding van uw vertrek vormt en dus aan de kern van uw asielaas raakt (CGVS, p. 15). Volledigheidshalve moet hierbij worden opgemerkt dat u aangaf de tolk niet goed te hebben verstaan bij uw eerste interview en dat het verslag toen niet werd voorgelezen (CGVS, p. 4). Ondanks dat gaf u wel aan dat u alle essentiële elementen had vermeld waarom u Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). Aangezien de dreigbrief een essentieel element is voor uw vertrek uit uw land van herkomst, blijft het dus een opmerkelijke ommissie van u die de geloofwaardigheid van uw asielaas ernstig aantast.”*

2.3.2.4. Waar verzoekende partij stelt ongeletterd te zijn en de dreigbrieven niet persoonlijk gelezen te hebben merkt de Raad op dat dit geen afdoende verklaring kan bieden voor de vaststelling dat haar kennis over de dreigbrieven erg gebrekkig is en dat zij zelfs ronduit foutieve informatie geeft over de inhoud van de tweede dreigbrief. Hoewel aangenomen kan worden dat van verzoekende partij niet verwacht kan worden dat zij letterlijk de inhoud van de dreigbrieven kan produceren, mag van haar evenwel redelijkerwijze wel verwacht worden dat haar verklaringen omtrent de inhoud van de dreigbrieven wel overeenstemmen met de werkelijke inhoud, zonder dat dit een letterlijke weergave ervan hoeft te zijn. Immers betreffen de dreigbrieven kernelementen van haar asielaas. Er blijkt evenwel dat verzoekende partij daarin schromelijk te kort schiet. Zoals de commissaris-generaal correct motiveert verklaarde verzoekende partij: *“In die ene brief vroegen ze mijn broers om te stoppen met hun werk voor de veiligheidsdiensten. In een tweede brief zeiden ze “u hebt niet onze eis gevolgd, dus we komen en we zullen u laten zien wat het gevolg is van het niet volgen van onze bevelen.”* (CGVS, NPO, p. 10). Uit de vertaling van de tweede dreigbrief door de tolk blijkt evenwel het volgende: *“(.) We stuurden u al een waarschuwing dat u zichzelf moet presenteren bij de militaire hoorzitting, maar u kwam niet opdagen. Als de meerderheid van islamische emirate u ergens vindt, zal uw straf zijn de dood.”* (CGVS, NPO, p. 16). De verklaringen van verzoekende partij over de inhoud van de tweede dreigbrief zijn in dermate flagrante tegenstrijd met de werkelijke inhoud ervan dat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielaas. Anders voorts dan wat verzoekende partij poogt voor te houden, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de dreigbrieven op zicht inderdaad afdoende verschillend zijn (zo is de tekst van de ene dreigbrief langer dan de tekst van de andere dreigbrief) dat ze wel degelijk van elkaar te onderscheiden zijn zodat verzoekende partij zich evenmin kan verschuilen achter haar ongeletterdheid om te verklaren waarom zij niet weet welke de eerste dreigbrief is en welke de tweede. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij thans voorhoudt dat zij bevestigd heeft dat er vier dreigbrieven

waren. Immers leert eenvoudige lezing van het gehoorverslag dat verzoekende partij op de vraag *“Stuurden ze meer brieven dan deze twee die u hier bijheeft vandaag?”* antwoordde: *“Mijn moeder, wij hadden andere brieven ook, maar mijn moeder is bang van deze brieven dus als we deze brieven kregen vernietigde ze de brieven, ze hield niet in huis.”* en op de navolgende vraag: *“Weet u hoeveel brieven u ontving in totaal?”* antwoordde: *“Ik veronderstel 4 brieven, deze 2 brieven en 2 andere.”* (CGVS, NPO, p. 21). Uit de antwoorden van verzoekende partij tijdens haar gehoor is het aldus duidelijk dat zij niet zeker weet hoeveel dreigbrieven er gestuurd zijn en zij het slechts houdt op een gissing omtrent het aantal dreigbrieven. Dat verzoekende partij aldus niet duidelijk weet hoeveel dreigbrieven er werden gestuurd, terwijl dit een wezenlijk element is van haar asielrelaas, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.3.2.5. Ook waar verzoekende partij het stilzitten van haar vader tracht te verklaren door te stellen dat het gezin niet wist van wie de eerste dreigbrief kwam en de inhoud ervan ook niet begreep en pas bij de tweede dreigbrief begreep dat het ernstig was en derhalve de brieven aan haar oom hebben voorgelegd, kan zij geenszins overtuigen om de motivering dat: *“Vervolgens bevatten uw verklaringen meerdere onwaarschijnlijkheden en bevreemdende elementen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas:*

Zo gaat uw vader pas wanneer hij een tweede dreigbrief krijgt met de twee dreigbrieven naar het huis van uw maternale oom, waar u op dat moment verblijft (CGVS, p. 24). Dit is niet in overeenstemming met de door u geschetste context waarbij uw familie al twee jaar lang bedreigd wordt en u al maanden ondergedoken leeft bij uw maternale oom. Gelet op uw precare situatie waarbij u ondergedoken moet leven bij uw oom, is het is erg opmerkelijk dat uw vader u en uw maternale oom niet meteen inlicht over het ontvangen van een dreigbrief.” onderuit te halen. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat haar vader al twee jaar lang de boodschap kreeg dat zijn zonen moesten stoppen met hun werk (CGVS, NPO, p. 21). Samen met de verklaring van verzoekende partij dat zij ongeveer twee jaar voor haar vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd door de taliban, zij dan vrijgelaten werd (CGVS, NPO, p. 22) en gedurende een periode van 6 à 7 maanden ondergedoken leefde bij haar oom (CGVS, NPO, p. 23) is het hoegenaamd niet aannemelijk dat het gezin bij ontvangst van de dreigbrieven tijdens de periode van onderduiken van verzoekende partij (CGVS, NPO, p. 24) geen enkele urgentie voelde bij de eerste dreigbrief om de maternale oom in te lichten over de ontvangst ervan en pas in actie kwam bij ontvangst van de tweede dreigbrief. Van een gezin dat dermate lang bedreigd werd door de taliban en waarvan de zoon (i.e. verzoekende partij) ook ontvoerd werd en moest onderduiken, kan niet anders dan aangenomen worden dat zij wel degelijk vanaf de ontvangst van de eerste dreigbrief in actie schoten en de maternale oom zouden verwittigen. De vaststelling dat dit niet gebeurde doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.3.2.6. De bewering van verzoekende partij dat de taliban haar voorts wel degelijk heeft gezocht in de periode van haar onderduiken maar dat ze niet wisten waar zij verbleef kan in het licht van haar verklaringen bij de commissaris-generaal evenmin overtuigen om de motivering dat: *“Verder geeft u aan dat u werd vrijgelaten uit gevangenschap door de taliban op voorwaarde dat uw broers zouden stoppen met hun werk bij de ANSF (CGVS, p. 22). Hiervoor gaven ze u een maand de tijd (CGVS, p. 22). Toch kreeg uw familie pas zes maanden na de eigenlijke datum dat u uw broers moest presenteren een dreigbrief toegestuurd. Bovendien is het ook erg bevreemdend dat u zo lang gerust wordt gelaten gelet op het beeld dat u zelf schetst van de taliban (CGVS, p. 14 “Als ze u willen benaderen, dan komen ze naar uw huis en kidnappen ze u van uw eigen huis”). In die maanden wordt u echter niet gezocht door de taliban bij uw maternale oom. Nochtans kennen de taliban uw maternale oom want ze hebben met hem getelefoneerd en hij was betrokken bij uw vrijlating (CGVS, p. 22). Daarenboven is het huis van uw maternale oom maar vijf huizen verder van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 23).”* te ontcrachten. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij na haar vrijlating een maand de tijd kreeg om haar broers te doen stoppen met hun werk (CGVS, NPO, p. 22). Zij verklaarde onmiddellijk ondergedoken te zijn bij haar maternale oom die slechts vijf huizen verder woonde dan het ouderlijk huis van verzoekende partij (CGVS, NPO, p. 23). Zoals verder blijkt ontving haar familie pas een eerste dreigbrief zes maanden nadat de termijn van een maand zoals voormeld was verstreken (CGVS, NPO, p. 23-24). Op geen enkel moment heeft de verzoekende partij doorheen haar verklaringen gesteld dat de taliban in tussentijd wel degelijk ook naar haar op zoek was. Zo stelde zij nergens dat de taliban bij haar ouderlijk huis of bij haar maternale oom is langs geweest om haar te zoeken, dit terwijl de taliban nochtans op de hoogte was van het adres van haar ouderlijk huis en dat van haar maternale oom (CGVS, NPO, p. 15: *“Dan zei mijn maternele oom dat ik bij hem moest blijven in zijn huis en dat ik niet naar mijn eigen huis moest gaan. Dus hij bracht me in het geheim naar zijn eigen huis zodat mensen niet zien dat ik bij hem was in zijn huis. Hij was ook bang. Voor 6-7 maanden bleef ik bij mijn maternele oom. We gingen ervan uit dat de situatie ging veranderen. Maar de situatie veranderde niet en dan stuurde ze de eerste brief en dan de 2de brief, dan mijn maternele*

oom was ook bang voor zichzelf en hij zei: “Het is nu het moment om het land te verlaten want met u zijn wij ook niet veilig”, dan regelde hij mijn reis en ging ik naar het buitenland.”). Indien de taliban verzoekende partij werkelijk ook zochten in de periode na het verstrijken van de termijn van één maand en voor het verzenden van de dreigbrieven dan mag redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij daarvan melding maakte en eveneens duidde hoe dat zoeken concreet tot uiting kwam. Het gegeven dat verzoekende partij nergens gewag maakte van het feit dat de taliban in tussentijd ook langs haar ouderlijk huis of langs het huis van haar maternale oom ging, ontdoet haar toevoeging dat de taliban wel degelijk op zoek waren naar haar van elke geloofwaardigheid. Dat de taliban niet wisten dat zij zich schuil hield bij haar oom, doet verder ook niks af aan het feit dat het ongeloofwaardig is dat de taliban haar in tussentijd niet zouden gezocht hebben op de gekende plaatsen, waaronder het huis van haar oom. Gelet op voormelde vaststellingen slaagt verzoekende partij – waar zij blijft volhouden dat de taliban de zoektocht niet heeft stopgezet maar dat deze zoektocht alleen op een laag pitje stond – er evenmin in afbreuk te doen aan de verdere motivering in de bestreden beslissing dat: *“Als laatste haalt u aan dat twee maanden voor het persoonlijk onderhoud uw vader een brief ontving van het districtshuis waarin ze vroegen aan uw vader om zichzelf te presenteren in het districtshuis (CGVS, p. 24). In het districtshuis zeiden de taliban tegen uw vader dat ze ten tijde van de vorige overheid brieven hadden gestuurd en hadden geëist dat zijn zonen moesten stoppen met werken voor de vorige overheid (CGVS, p. 24). Het is echter weinig aannemelijk dat plots 2,5 jaar later de taliban daar ineens op zouden terugkomen. Daarenboven zijn er in tussentijd blijkbaar geen represailles geweest voor de familieleden die er nog bleven aangezien u verklaarde dat er niets specifiek gebeurde na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 24). Nochtans legde uw familie al verschillende keren de eisen van de taliban naast zich neer.”*

2.3.2.7. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat geen geloof gehecht kan worden aan haar voorgehouden vluchtrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij volhardt in haar uiteengezette vluchtmotieven, zich bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekende partij dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten. Aan haar voorgehouden vluchtmotieven kan dan ook geen geloof worden gehecht.

2.3.2.8. Verzoekende partij voert voor het overige geen kritiek aan tegen de overige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan noch tegen de motieven over terugkeerders vanuit het Westen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven, bij gebrek aan kritiek hiertegen, onverminderd gelden.

2.3.2.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.2.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.3. Waar verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.4. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER